

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/324/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717212241
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6717212241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: I. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX X., právne zast. JUDr. Ivom Osvaldom, advokátom, so sídlom Trhová 1, 960 01 Zvolen, proti žalovaným: 1/ J. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXXX/X, XXX XX X. a 2/ D. C., rod. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. 2161/9, I.X XX X., obaja právne zast. JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, o zaplatenie sumy 6 413,10 € s prísl. (po čiastočnom späťvzati žaloby o zaplatenie sumy 5 985,56 € s prísl.), o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/46/2017-165 zo dňa 14. 08. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 427,54 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 427,54 € od 01. 06. 2016 do zaplatenia na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom zastavil (výrok I.). Žalovaným 1/ a 2/ okresný súd uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5 985,56 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10. 03. 2018 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V prevyšujúcej časti príslušenstva okresný súd žalobu zamietol (výrok III.). Žalovaným 1/ a 2/ okresný súd uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 86 %, „do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania“ (výrok IV.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovaným 1/ a 2/ domáhal, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť mu sumu 6 413,10 € spolu s 5 % úrokom z omeškania špecifikovaným v petite žaloby. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, ku ktorému došlo pred prvým pojednávaním, súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny 427,54 € s príslušenstvom podľa ust. § 145 ods. 2 CSP zastavil.

1.2 Žalobca odôvodnil žalobu tým, že je podielovým spoluvlastníkom v 1 nehnuteľnosti zapísaných na LV č. C., pričom sa jedná o domovú nehnuteľnosť (ďalej aj „predmetná nehnuteľnosť“) a pozemky. Ďalším spoluvlastníkom v 1 je jeho brat G. C.. Domová nehnuteľnosť sa skladá z dvoch bytových jednotiek, v jednej býva brat žalobcu G. C. s rodinou a v druhej bývajú žalovaní 1/ a 2/; jedná sa o syna a nevestu brata žalobcu. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že pred okresným súdom sa pod sp. zn. 17C/108/2014 vedie konanie o vypratanie nehnuteľnosti, a to na základe žaloby podanej žalobcom proti žalovaným 1/ a 2/. Rozsudkom vydaným v uvedenom

konaní bola žalovaným 1/ a 2/ uložená povinnosť vypratať predmetnú domovú nehnuteľnosť, pretože bolo zistené, že ju užívajú neoprávnene, bez súhlasu žalobcu a bez nájomnej zmluvy. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v rámci svojich tvrdení uvedených v konaní poukázal na to, že v minulosti časť domovej nehnuteľnosti, ktorú bez právneho dôvodu v súčasnosti užívajú žalovaní 1/ a 2/ užíval on sám, kým nebol nútený sa kvôli nezhodám so svojim bratom G. C. vystaňovať. Žalovanými 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) obývané priestory predstavujú 3-izbový byt so spoločnými priestormi; domová nehnuteľnosť je podpivničená, má záhradu, dvor a garáž. Žalovaní 1/ a 2/ sa bezdôvodne obohacujú na úkor žalobcu tým, že neoprávnene užívajú predmetnú domovú nehnuteľnosť a to v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu bez toho, aby žalobcovi hradili finančné prostriedky za jej užívanie. Žalovaní si pri tom musia byť vedomí povinnosti platiť žalobcovi za užívanie týchto priestorov mesačne úhrady a pokiaľ tak nerobia bezdôvodne sa obohacujú na úkor žalobcu, čím vzniká žalobcovi majetková ujma. Žalobca žalovaných 1/ a 2/ niekoľkokrát upozornil, že užívajú predmetnú domovú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu protiprávne, pretože nemajú uzavretú žiadnu nájomnú zmluvu a nehradia mu nájomné, ktoré skutočnosťou boli preukázané v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 17C/108/2014. Vzhľadom na danú situáciu podal žalobca proti žalovaným 1/ a 2/ v roku 2015 žalobu, vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 6C/167/2015, kde okresný súd vydal platobný rozkaz, ktorým žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9 120 € spolu s úrokom z omeškania. Platobný rozkaz sa stal právoplatným 22. 09. 2015 a vykonateľným 16. 05. 2016. Žalovaní 1/ a 2/ predmetným platobným rozkazom žalobcovi priznanú sumu dobrovoľne neuhradili, preto podal žalobca v tejto veci návrh na vykonanie exekúcie. Následne podal na súd ďalší návrh na vydanie platobného rozkazu, o ktorom sa viedlo pred okresným súdom konanie pod sp. zn. 6C/152/2016, kde súd vyniesol dňa 11. 09. 2017 rozsudok, ktorým zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi istinu 4 940 € s príslušenstvom. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca prostredníctvom realitnej kancelárie zistil trhovú cenu prenájmu predmetného rodinného domu s prihliadnutím na charakter nehnuteľnosti, rozlohu obytnej plochy a využívaný pozemok, ako aj s ohľadom na súčasnú situáciu na realitnom trhu a záujem klientov o prenájom takéhoto typu nehnuteľností v danej lokalite, pričom bola realitnou kanceláriou stanovená cena prenájmu „za bytovú jednotku“ (obývanú žalovanými 1/ a 2/) vo výške 500 € mesačne. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6C/152/2016 žalovaní 1/ a 2/ namietali výšku sumy, ktorú si žalobca titulom bezdôvodného obohatenia voči nim uplatnil (380 € mesačne), preto si dal žalobca vypracovať znalkyňou Ing. Danou Kováčovou odborné vyjadrenie, v ktorom znalkyňa Ing. Dana Kováčová určila všeobecnú cenu nájmu celej nehnuteľnosti bez garáže vo výške 855,09 € s tým, že výmere spoluvlastníckeho podielu žalobcu zodpovedá suma vo výške 427,54 € mesačne. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v tomto konaní si žalobca voči žalovaným 1/ a 2/ uplatňuje titulom bezdôvodného obohatenia sumu 427,54 € mesačne, ktorá zodpovedá uvedenému odbornému vyjadreniu Ing. Dany Kováčovej a ktorú považuje za adekvátnu a primeranú vzhľadom na žalovanými 1/ a 2/ neoprávnene (t. j. bez právneho dôvodu) užívanú predmetnú domovú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu s tým, že vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu po čiastočnom späťvzati žaloby požaduje späť od 01. 07. 2016 do 31. 08. 2017, t. j. za 14 mesiacov po 427,54 € mesačne, čo predstavuje celkom sumu 5 985,56 € s prísl. (suma 6 413,10 € s prísl. - suma 427,54 € s prísl., do ktorej zobral žalobca žalobu čiastočne späť); písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 03. 01. 2018 žiadal žalobca zaviazat žalovaných 1/a 2/ na úhradu uvedenej sumy spoločne a nerozdielne.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ust. § 126 ods. 1, § 451 ods. 1, § 456, § 458 ods. 1, § 511 ods. 1, § 563 a § 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej v texte len „Občiansky zákonník“) a uviedol, že vo veci vykonal dokazovanie a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne. Medzi sporovými stranami bolo nesporné, že nehnuteľnosti evidované na LV č. XXXX pre k. ú. X. sú v podielovom spoluvlastníctve žalobcu v podiele 1 a jeho brata G. C. v podiele 1. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 8C/192/2010 došlo k zrušeniu podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam a predmetné nehnuteľnosti boli prikázané do výlučného vlastníctva G. C. (brata žalobcu) s povinnosťou vyplatiť hodnotu spoluvlastníckeho podielu žalobcovi; vec však doposiaľ nie je právoplatne skončená, preto je žalobca po právnej stránke naďalej evidovaný ako spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva stále právo žalobcu dotknutú nehnuteľnosť v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu užívať, prípadne brať z uvedenej nehnuteľnosti v uvedenom

rozsahu úžitky s tým, že žalobcovi ako spoluvlastníkovi predmetnej nehnuteľnosti poskytuje zákon - pokiaľ jeho spoluvlastnícky pomer k predmetnej nehnuteľnosti trvá - rovnakú právnu ochranu ako každému inému vlastníkovi, či spoluvlastníkovi. Žalobca je teda ako spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti aktívne legitimovaný na podanie žaloby o ochranu svojho vlastníckeho práva, pokiaľ tretia osoba do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje ako aj na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého neoprávneným užívaním predmetnej nehnuteľnosti v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaní 1/ a 2/ užívajú predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu bez právneho dôvodu - bez súhlasu žalobcu a bez uzatvorenej nájomnej zmluvy, pričom ich žiadal, aby mu za užívanie tejto časti predmetnej nehnuteľnosti platili úhradu zodpovedajúcu nájomnému. Žalovaní 1/ a 2/ túto skutočnosť nepopreli, sporné medzi stranami sporu však bolo to, či uvedenú časť predmetnej nehnuteľnosti žalovaní 1/ a 2/ užívali v žalovanom období so súhlasom žalobcu alebo nie a či ju užívali na základe nájomného vzťahu. Z doposiaľ vedených konaní okresný súd zistil, že v minulosti prebiehali medzi sporovými stranami jednanie o odkúpení spoluvlastníckeho podielu žalobcu žalovanými 1/ a 2/, kedy došlo k dohode o cene spoluvlastníckeho podielu, na základe čoho žalobca v tom čase súhlasil s tým, že žalovaní 1/ a 2/ môžu predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu užívať. Rovnako nebolo sporné, že medzi sporovými stranami napokon nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy o odkúpení spoluvlastníckeho podielu žalobcu žalovanými 1/ a 2/ z dôvodu neuhradenia dojedanej kúpnej ceny spoluvlastníckeho podielu v dojednanom čase. Nebolo teda sporné, že žalobca žiadal od žalovaných mesačné platby za užívanie predmetnej nehnuteľnosti v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu; žalovaný 1/ k tomu vo svojej výpovedi uviedol, že to bolo vzhľadom na finančné pomery jeho rodiny nemožné, preto s tým nesúhlasil. Skutočnosť, že žalobca trval na tom, aby mu žalovaní 1/ a 2/ platili za užívanie predmetnej nehnuteľnosti v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu mesačné platby v požadovanej sume vyplýva aj z konaní vedených pred okresným súdom pod sp. zn. 6C/167/2015 a pod sp. zn. 6C/152/2016. V konaní vedenom pod sp. zn. 6C/167/2015 bol vydaný platobný rozkaz, ktorý „je súčasne realizovaný exekúciou“. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6C/152/2016 zaviazal okresný súd žalovaných 1/ a 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré predstavuje sumu 380 € mesačne za užívanie predmetných nehnuteľností v období od 6/2015 do 6/2016 vrátane. Žalovaní 1/ a 2/ si teda museli byť vedomí toho, že pokiaľ užívajú predmetné nehnuteľnosti, ktoré sú v spoluvlastníctve žalobcu, bude žalobca žiadať za ich užívanie finančnú náhradu. Žalovaní 1/ a 2/ sa v konaní bránili tým, že žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol, preto lebo v žalovanom období predmetnú domovú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu neužívali, pričom tvrdili, že v roku 2015 sa z predmetnej domovej nehnuteľnosti vysťahovali a nasťahovali sa do nej až v apríli alebo v máji roku 2018. Z výpovedí žalovaných 1/ a 2/ pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že do nimi tvrdeného obdobia užívali predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu tým spôsobom, že mali k dispozícii jedno poschodie, ktoré predstavovalo samostatnú bytovú jednotku, kde mali zavedenú vlastnú elektrickú prípojku. V predmetnej nehnuteľnosti majú doposiaľ evidovaný trvalý pobyt, pričom uhrádzajú poplatky za vodu a kúrenie. V nimi užíwanej časti predmetnej nehnuteľnosti ponechali celé bytové zariadenie, od roku 2015 tam prespávali len sporadicky, pretože od roku 2015 prespávali v prevažnej miere u rodičov žalovanej 2/. Žalovaná 2/ vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie tiež uviedla, že ich spoločný syn má v blízkosti predmetnej nehnuteľnosti (nehnuteľnosti, ktorej podielovým spoluvlastníkom je žalobca) školu, to znamená, že „zo školy dochádza do tejto nehnuteľnosti, kde sa vždy stretne celá rodina“ (t. j. chodia do tejto nehnuteľnosti denne). Tvrdenia žalovaných 1/ a 2/, že predmetnú nehnuteľnosť v žalovanom období neužívali vyhodnotil súd prvej inštancie preto za účelové. Uviedol, že je pravdivé tvrdenie žalobcu, že prebiehajú rôzne konania týkajúce sa práve tejto nehnuteľnosti, pričom žalovaní 1/ a 2/ až do roku 2018 ani v jednom konaní nespochybnili fakt, že by predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu užívali, naopak, túto skutkovú okolnosť považovali za nespornú. Hoci sa žalovaní 1/ a 2/ bránili tým, že sa jednalo o vyjadrenie ich právneho zástupcu a že došlo len k zlyhaniu v ich vzájomnej komunikácii, súd prvej inštancie uvedenú obranu žalovaných 1/ a 2/ považoval za účelovú. Zdôraznil, že minimálne žalovaný 1/ bol vždy prítomný pri prednesoch ich právneho zástupcu, nikdy prednes právneho zástupcu nenamietal, pričom táto skutková okolnosť až do vyššie uvedenej obrany žalovaných 1/ a 2/ nebola sporná. Z listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ majú v predmetnej nehnuteľnosti naďalej evidovaný trvalý pobyt, je im tam doručovaná pošta (nemajú doposielanú poštu na žiadnu inú adresu) a naďalej platia platby za energie a vodu súvisiace s užívaním nehnuteľnosti. Na základe uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu naďalej riadne užívajú a nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalovaní 1/ a 2/ v období (v ktorom podľa ich tvrdenia predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu neužívali) mohli prespávať aj u rodičov žalovanej 2/.

Keďže na základe výpovedí samotných žalovaných 1/ a 2/, resp. ich právneho zástupcu, výpovedí svedkov vypočutých v konaní, čestného vyhlásenia susedov žalovaných 1/ a 2/ a ďalších dôkazov vyplývajúcich okrem iného aj z prebehnutých a prebiehajúcich súdnych konaní, týkajúcich sa rovnakých strán sporu, prípadne z vyjadrení príslušných inštitúcií (Slovenskej pošty, a. s., Mesta Zvolen a pod.) mal súd prvej inštancie za nepochybné preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu v žalovanom období užívali, ďalšie dokazovanie výsluchom navrhnutého svedka považoval za nehospodárne a preto ďalšie dokazovanie v tomto smere už nevykonával. Na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobca ako podielový spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti v rozsahu 1 má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaných 1/ a 2/ tým, že žalovaní 1/ a 2/ užívali v žalovanom období bez právneho dôvodu nehnuteľnosť spoluvlastnícky patriacu žalobcovi v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, t. j. v spoluvlastníckom podiele 1. Výšku bezdôvodného obohatenia stanoveného v sume 427,54 € mesačne odvodil súd prvej inštancie z Odborného vyjadrenia č. 80/2007, vypracovaného znalkyňou Ing. Danou Kováčovou, kde znalkyňa vyčíslila všeobecnú hodnotu nájmu celej nehnuteľnosti bez garáže na sumu 855,09 € mesačne, z čoho polovica zodpovedajúca spoluvlastníckemu podielu žalobcu v 1 predstavuje sumu 427,54 € mesačne. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že voči výške takto určeného bezdôvodného obohatenia žalovaní 1/ a 2/ nevzniesli žiadnu konkrétnu námietku a ani nepredložili žiadny konkrétny dôkaz, ktorým by vyvrátili tvrdenia žalobcu, preto súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 7/2016 do 8/2018 vo výške 427,54 € mesačne, t. j. v celkovej výške 5 985,56 € za preukázaný, odôvodnený a zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne takto uplatnenú sumu. Spolu s istinou si žalobca uplatnil aj príslušný úrok z omeškania. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že pri bezdôvodnom obohatení nie je stanovený čas plnenia, preto vychádzal zo všeobecnej úpravy ust. § 563 Občianskeho zákonníka, kedy dlžník je povinný dlh plniť prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by v žalobe uplatnený nárok žiadal zaplatiť od žalovaných pred podaním žaloby. Za výzvu na plnenie považoval súd prvej inštancie doručenie žaloby žalovaným. Žalovaní 1/ a 2/ ako spoloční a nedielni dlžníci boli povinní plniť nasledujúci deň, t. j. 09. 03. 2018. Žalovaní dlžnú sumu v uvedený deň neuhradili, preto sa dostali od 10. 03. 2018 do omeškania s plnením peňažného dlhu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobcovi k istine aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 10. 03. 2018 do zaplataenia. V prevyšujúcej časti príslušenstva súd žalobu považoval za nedôvodnú a preto ju zamietol (výrok III. rozsudku) s tým, že sumu 5 985,56 € sú žalovaní 1/ a 2/ povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaní 1/ a 2/ odvolali a v odvolaní uviedli, že žiadajú, aby odvolací súd postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby postupom podľa ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a zaviazá žalobcu nahradiť žalovaným 1/ a 2/ trovy konania v rozsahu 100 %. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní ďalej uviedli, že odvolanie podávajú z toho dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP), z toho dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP), ako aj z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP).

2.1 Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní ďalej uviedli, že poukazujú na to, že v ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP sú citované vady konania, pre ktoré je možné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. V zásade ide o vady, ktoré sú porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktorý je v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonom zaručený, zaručený aj čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému dohovoru pristúpila Slovenská republika a stal sa súčasťou Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba podľa žalovaných 1/ a 2/ považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavke na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá povinnosť súdu riadne odôvodniť súdne rozhodnutie, pričom ide o právo strán sporu na dostatočné a presvedčivé vysvetlenie spôsobu rozhodnutia. Dôsledkom porušenia uvedeného práva strán sporu na jednej strane a povinnosti súdu na

strane druhej, je okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, odňatie možnosti náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rovine polemiky s jeho dôvodmi v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je tiež porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Táto vada zakladá právo podať odvolanie i možnosť odvolacieho súdu zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie. Odvolaním napadnutý rozsudok je podľa žalovaných 1/ a 2/ nepreskúmateľný, keďže v ňom súd prvej inštancie neuviedol dostatočné dôvody, z ktorých by bolo zrejmé, na základe čoho dospel k svojmu rozhodnutiu, a to najmä vo vzťahu k posúdeniu otázky či žalovaní 1/ a 2/ užívali v dotknutom časovom období predmetnú nehnuteľnosť, pretože z dôvodov, ktoré súd prvej inštancie uvádza v rozhodnutí, to podľa názoru žalovaných 1/ a 2/ dostatočným spôsobom nevyplýva. skončená. Žalobca v konaní tvrdil, že žalovaní užívali predmetnú nehnuteľnosť, pričom ich žiadal, aby za jej užívanie platili úhradu. Žalovaní sa bránili tým, že žalobcoví nárok nevznikol, nakoľko žalovaní v rozhodnom období nehnuteľnosť neužívali, v roku 2015 sa vysťahovali a vrátili sa až v apríli alebo máji 2018. Tvrdenia žalovaných o sporadickom prespávaní u rodičov žalovaného 1/ považoval súd len za účelové. Je pravdou, že prebiehajú rôzne konania týkajúce sa práve tejto nehnuteľnosti a žalovaní až do roku 2018.

2.2 Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní ďalej uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považujú za nesprávne. Zdôraznili, že sa nestotožňujú s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a majú zato, že také dôvody, na akých súd prvej inštancie postavil svoje rozhodnutie, pričom zobral do úvahy čestné prehlásenie ich susedov O. I. a R. I., ktorí sa vyjadrili v tom zmysle, že žalovaní 1/ a 2/ obývajú predmetnú nehnuteľnosť a užívali ju aj žalovanom období, nakoľko sa u nich svieti a parkuje tam ich auto), sú vyvrátiteľné. Nespochybnili, že aj oni sami na pojednávaní uviedli, že chodievajú k rodičom žalovaného 1/, t. j. pohybujú sa aj na dvore predmetnej nehnuteľnosti, parkujú tam auto a pod., avšak čestné vyhlásenie susedov nepovažujú za taký dôkaz, na základe ktorého by súd prvej inštancie mohol bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, k akému dospel. Ďalší dôkaz, o ktorý súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie bola informácia Slovenskej pošty, a. s. ktorá uviedla, že žalovaní 1/ a 2/ nepožiadali o doposielanie pošty na inú adresu, čo nepopierajú, nakoľko si vždy na základe oznámenia Slovenskej pošty, a. s. prevzali na pošte zásielku. Rovnako aj vyjadrenie Mesta Zvolen o evidencii trvalého pobytu žalovaných 1/ a 2/ na adrese, kde sa predmetná nehnuteľnosť nachádza a poplatku za komunálny odpad je správne, pretože si ponechali trvalý pobyt na uvedenej adrese, avšak toto vyjadrenie Mesta Zvolen nie je možné podľa žalovaných 1/ a 2/ považovať za relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval užívanie predmetnej nehnuteľnosti žalovanými v žalovanom období. Pokiaľ ide o vyjadrenie právneho zástupcu žalovaných 1/ a 2/, že žalovaní v predmetnej nehnuteľnosti v časti zodpovedajúcej spoluvlastníckemu podielu žalobcu v žalovanom období bývali, žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní uviedli, že „konanie ponechali na ich právneho zástupcu, pričom mu informáciu o tom, že v predmetnej nehnuteľnosti v žalovanom období nebývali neposkytli z toho dôvodu, že sú zaneprázdnení, ak by ich však napadlo, že ide o závažnú informáciu, určite by mu ju poskytli“. Pokiaľ ide o nevykonanie nimi navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní uviedli, že takýto postup súdu prvej inštancie považujú za nesprávny a najmä za nezákonný, pretože majú zato, že súd prvej inštancie vyhovel pokiaľ ide o návrhy na vykonanie dôkazov len žalobcovi, ktorý predložil v konaní vyhlásenie ich susedov, avšak vykonanie nimi navrhnutého dôkazu už nepovažoval za potrebné, pričom vykonaním tohto dôkazu mohlo dôjsť k objasneniu nimi tvrdeného skutkového stavu, ktorý súd prvej inštancie spochybnil a ich vyjadrenia považoval za účelové. Zdôraznili, že podľa ich názoru je zrejmé, že vypočutím nimi navrhnutého svedka by došlo k objasneniu skutkového stavu a na základe toho by mohol potom súd prvej inštancie spravodlivo rozhodnúť. V závere odvolania žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že majú za to, že súd prvej inštancie považoval za preukázané len skutočnosti uvádzané žalobcom; vykonanie nimi navrhnutých dôkazov považoval za nadbytočné, pričom rozhodol nezákonne, nesprávne a najmä nespravodlivo, navyše na základe „nedostatočných dôkazov“, ktoré podľa ich názoru nepreukazujú ich tvrdenie o tom, že v žalovanom období neužívali predmetnú nehnuteľnosť. Navrhli, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovaným 1/ a 2/ prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že bolo mu doručené odvolanie žalovaných 1/ a 2/, ku ktorému podáva vyjadrenie v tom zmysle, že pokiaľ žalovaní podali odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie a žiadajú, aby odvolací súd postupoval v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP s tým, aby zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a aby vrátil vec súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie, prípadne, aby postupom podľa ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná im náhradu trov konania v rozsahu 100 %, tak považuje za potrebné uviesť, že podanou žalobou sa domáha zaplattenia finančných prostriedkov vo výške 5 985,56 € s prísl. z toho dôvodu, že žalovaní 1/ a 2/ protiprávne užívajú nehnuteľnosť, ktorej je podielovým spoluvlastníkom, a to v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že v konaní boli preukázané skutočnosti, že žalovaní 1/ a 2/ skutočne predmetnú domovú nehnuteľnosť užívali a užívajú. Bolo tiež preukázané, že v predmetnej nehnuteľnosti majú svoje veci, bytové zariadenie, a pod. Zdôraznil, že už z vyjadrení žalovaných 1/ a 2/ v minulosti a z konaní, ktoré voči nim prebiehali vyplynulo, že predmetnú nehnuteľnosť užívajú a vyplynulo to aj z výpovede ich právneho zástupcu. Z listinných dôkazov predložených „jednotlivými inštitúciami“ vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ sú trvale prihlásení na adrese predmetnej nehnuteľnosti, na tejto adrese platia za komunálny odpad, na túto adresu je im doručovaná pošta, a teda ich tvrdenia, že v žalovanom období predmetnú nehnuteľnosť neužívali sú vyslovene účelové v snahe vyhnúť sa povinnosti zaplatiť žalobcovi peňažné prostriedky z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. V konaní bolo preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ sa v predmetnej nehnuteľnosti zdržiavajú bez právneho titulu, pričom súdu prvej inštancie boli predložené listinné dôkazy, z ktorých je zrejmé, v tejto súvislosti už boli žalobcom podané voči žalovaným žaloby, a to jednak o zaplattenie peňažných prostriedkov za predchádzajúce obdobia ako aj žaloba o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti žalovanými 1/ a 2/. S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ navrhol, aby odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zároveň zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaných 1/ a 2/ v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa ust. § 123 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

6. Podľa ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

7. Podľa ust. § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

8. Podľa ust. § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

9. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (bezdôvodne obohatenej), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje určitú osobu (dotknutú bezdôvodným obohatením) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby.

10. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalovaných 1/ a 2/, ktorí súdu prvej inštancie v odvolaní vytýkali, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

11. Po prejednaní odvolania žalovaných 1/ a 2/ z hľadiska vyššie uvedených odvolacích námietok, odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní namietali, že konanie pred súdom prvej inštancie má tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom za túto vadu je podľa odvolania žalovaných potrebné považovať nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý trpí nepreskúmateľnosťou, odvolací súd v uvedenej súvislosti uvádza, že sa možno stotožniť s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/ v tom, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné princípy spravodlivého súdneho procesu, nie však v tom, že v tomto konkrétnom prípade bolo toto právo porušené.

12. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojich rozhodnutiach opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodňovať svoje rozhodnutia (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30), pričom zdôraznil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania (od 01. 07. 2016 strany sporu - poznámka odvolacieho súdu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

13. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je jednou z jeho esenciálnych náležitostí, pričom jeho úprava je obsiahnutá v ust. § 220 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Písomné vyhotovenie rozsudku musí teda okrem iných náležitostí obsahovať súdom ustálený záver o skutkovom stave veci. Takýto záver musí vychádzať zo - pre rozhodnutie významných - skutkových zistení. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) vychádzajúce z hodnotenia vykonaných dôkazov je potrebné premietnuť do záveru o skutkovom stave veci, ktorý je východiskom pre právne posúdenie veci.

14. V dôvodoch rozhodnutia je tiež nevyhnutné uviesť právne aplikačné úvahy, ktoré viedli súd k rozhodnutiu o veci. Požiadavka preskúmateľnosti právneho posúdenia veci pritom nie je splnená za situácie, keď odôvodnenie rozsudku obsahuje iba odkaz, príp. výpočet právnych predpisov, resp. súdnych rozhodnutí, ktoré súd na zistený skutkový stav pri rozhodovaní o konkrétnom spore aplikoval. V záujme preskúmateľnosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia v časti týkajúcej sa právneho posúdenia konkrétneho uplatneného nároku je preto potrebné, aby súd presvedčivými argumentmi vyvrátil tie právne argumenty strán sporu, ktoré považuje za nesprávne. Uvedené okrem iného vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESLP, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany (teda aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie podstatný, vyžaduje sa špecifická - osobitná - odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pretože z jeho obsahu je zrejmé na základe akých vykonaných dôkazov a ako súd prvej inštancie ustálil zistený skutkový stav, aké ustanovenia akého zákona na zistený skutkový stav aplikoval a ako vec (spor) právne posúdil. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky, podstatné pre rozhodnutie vo veci, pričom z neho vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, tak ako táto požiadavka vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03. 07. 2003.

16. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaných 1/ a 2/, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry možno za nesprávne právne posúdenie veci považovať subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva, ktorý spočíva v tom, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval správny právny predpis, alebo v tom, že súd síce na zistený skutkový stav použil správnu právnu normu, nesprávne ju ale interpretoval (viď napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/ 4/2009 a sp. zn. 7Cdo/7/2010). V danom prípade súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenie správneho právneho predpisu, konkrétne ust. § 451 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka,

pretože užívaním časti predmetnej nehnuteľnosti zodpovedajúcej spoluvlastníckemu podielu žalobcu v rozsahu 1/ a 2/ žalovanými 1/ a 2/ bez právneho dôvodu, t. j. bez súhlasu žalobcu a bez uzatvorenej nájomnej zmluvy, v zmysle ktorej by boli žalovaní 1/ a 2/ oprávnení predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu užívať a v zmysle ktorej by za jej užívanie platili žalobcovi nájomné, vzniklo na strane žalovaných 1/ a 2/ bezdôvodné obohatenie, čo znamená, že súd prvej inštancie sa pri aplikácii práva na zistený skutkový stav nedopustil žiadneho pochybenia. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením žalovaných 1/ a 2/ premietnutým do odvolacej námietky uplatnenej v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. do odvolacej námietky, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že uvedená odvolacia námietka žalovaných 1/ a 2/ je neopodstatnená.

17. Rovnako neopodstatnená je aj odvolacia námietka žalovaných 1/ a 2/ týkajúca sa nevykonania nimi navrhovaného dôkazu súdom prvej inštancie (výsluchu svedka - otca žalovanej 2/), uplatnená v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dôkazov a rozhodnutie, ktoré z navrhovaných dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané a ktoré nie, je vždy vecou úvahy súdu a nie účastníkov konania (od 01. 07. 2016 strán sporu). Ak teda súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné ako navrhované dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré si strana sporu navrhujúca vykonanie konkrétne dôkazu mohla uplatniť a v dôsledku postupu súdu spočívajúceho v nevykonaní navrhovaného dôkazu bola z uplatnenia týchto procesných práv vylúčená (uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo/247/2010 z 11. 01. 2011). Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ súd prvej inštancie vykonal iné dôkazy, ktorými mal v dostatočnej miere preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ v žalovanom období (od 01. 07. 2016 do 31. 08. 2017) užívali bez právneho dôvodu predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu, tak nebolo potrebné vykonať ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie sa už z hľadiska ostatných vykonaných dôkazov javilo ako nadbytočné. Napokon aj zo znenia ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP vyplýva, že uvedené ustanovenie sa týka len tých navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo v kontexte s vyššie citovaním rozhodnutím NS SR znamená, že pokiaľ súd prvej inštancie rozhodujúce skutočnosti zistil z ostatných vykonaných dôkazov a tieto vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, tak potom mu v dôsledku nevykonania dôkazu svedeckou výpoveďou svedka navrhovaného žalovanými 1/ a 2/ nemožno vytknúť žiadne pochybenia. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa žalovaní 1/ a 2/ bránili tým, že svojmu právnomu zástupcovi neposkytli potrebné informácie, keď tvrdil, že v predmetnej nehnuteľnosti v žalovanom období žalovaní 1/ a 2/ bývali, a teda sa ich právny zástupca takto vyjadril len v dôsledku nedostatočnej komunikácie so svojimi klientmi, ktorá (nedostatočná komunikácia) bola zapríčinená ich zaneprázdnenosťou, tak takáto obrana žalovaných 1/ a 2/ je natoľko spochybiteľná, že popiera v absolútnom vyjadrení zmysel a význam právneho zastúpenia, ktoré je založené na tom, že klienti poskytnú svojmu právnomu zástupcovi všetky podstatné informácie súvisiace s vecou, pričom je potrebné zdôrazniť, že sú to práve žalovaní 1/ a 2/, ktorí sú zodpovední za to, aké informácie a v akom rozsahu poskytnú v rámci unesenia dôkazného bremena svojmu právnomu zástupcovi, pretože ich právny zástupca potom pri ich zastupovaní z týchto informácií logicky vychádzal a prezentoval ich pred súdom. Je preto neprípustné aby akákoľvek strana sporu v odvolacom konaní, svojmu právnomu zástupcovi v konaní pred súdom prvej inštancie poskytnuté informácie týkajúce sa skutkového stavu veci, účelovo v odvolacom konaní spochybňovala. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že zo spisu vyplýva, že rovnako ako právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ (pokiaľ ide o bývanie žalovaných 1/ a 2/) sa pred súdom prvej inštancie vyjadrila aj svedkyňa S. C., ktorá v rámci svojej svedeckej výpovede pred súdom prvej inštancie uviedla, že žalovaní od vtedy, čo sa do predmetnej nehnuteľnosti nasťahovali a „poprerábali tam, čo sa dalo“, v predmetnej nehnuteľnosti, v časti zodpovedajúcej spoluvlastníckemu podielu žalobcu, bývajú.

18. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 378 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej (náhrady) rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).